

Немал Махмутефендић

ПЈЕСМЕ ДА О ЉУБАВИ

БУБЕЊЕ СТАРЕ УСПОМЕНЕ

*Дозива са Вртаљице: очи су то твоје
(кроз звонки зрак и жугу смолу)*

*Дозива из винограда у Цагарама: руке су то твоје
(кроз мекане воде и неразмрсиви цвркут)*

*Дозива са Шљиве, Златара и Љубине: косе твоје
(кроз мир и кликтај тишине над њим)*

*Дозива се Бегиног вијера, глас твој
(модре воде и камење бијело)*

*Дозива с Паклине: стас то је твој
(зујање ваздушних жица у топлу јесен)*

Дозива с Прења,

дозива с Реновице,

дозива с Борашице:

ах твоји покрети

*(читљиви вјетрови и земља црном слову —
једином — налик)*

*Чујем: дозива с неба и дозива испод јастука нијемог:
све чили, само се ти опиреш*

НОЋ А ЖЕЉЕ РАСТУ

Слатко име, смола миришљава,
давно изгубљен трен, се јави,
ненадано, неспремни кад смо,
кожа хладни од ветра — ноћ а жеље расту.

Ходам снено, одсутно, лијено,
говорим, читам фирме и слушавам
хук таласа у мраку, а знам
да НЕМА ТЕБЕ нема, да ће све
проћи и покрити моју жељу незадовољену. . .

И коракнем нагло, нешто брже.
Мисао несаопштива се леди:
можда у овим тренуцима се мрије у самоћи . . .

X X X

Увијек се трагом твоје збацивале одјеће,
од мојих врата до моје постеле,
могло непогрешиво стићи до твога тијела
таласа дохрљеног у морску пећину,
у којој таласи бијесно излазе из своје коже,
и чује се онај непоновљиви звук пољубаца
камена и воде.

ЗАПИС О (ТВОЈИМ) ОЧИМА

Гијом де Машоова музика (глас и лутња)
ће изгледа тек моћи да наслика твоје очи.
Твоје очи које су ме остављале толико самим.

ФУГА ЉУБАВИ

Корак од закованог чекања од иструљеле глади тај корак
који снагом узалудног чекања и у часовима нашим окри-
лаћеног камења стајаше уклето између нас
тај корак као пустиња у жутиим сновима
тај корак као море непреболно у узаврелој спиљи лобање
— свијета
тај корак тако далек и њежан као сњежна прашина у
предвечерје
тај корак
кад нам усне бјеху меки расцвјетали ножеви
кад сматраху да слијенимо губимо чуло мириса и
равнотежу
(њихово главно чуло)
и дар говора

У тренуцима у нашим тренуцима кад нам наш уздах
попут из неког тропског сна никлог љиљана држаше на
себи небо и звијезде на њему
Тај корак у чијем распону сви наши тако смијешни
преци постадоше камен и жилава зора
Тај корак тако неизвјесног правца и снаге
(можда јер се бојаш самог извора тајне?)
ти
ти
никад не успјех да направим

ПОХВАЛА ТВОМЕ СНУ

Сном твојим зрневље зрије,
из своје опне сунце клија:
видици твога лица тад су самоћа коштуе.

Да ми је тад ти стићи на изворе!

X X X

Као залутао зрак

алиу дубини извора једног, зрак тих и јасан,
тако ти луташ мојим тијелом и душом.
Све си, у ријечи и мисли, што сја и тјеши!
Корак што желим направити га к теби
болно прекратак је, намјеран превише.
Теби се не долази, према теби пута нема,
С тобом се јест или није, као са сунцем,
сном, водама, вином, тишином и ријечима које се
лажу

Ти си можда жеља која се испуњава једном,
али зато једном се и губи. Животу си слична тако!
Без тебе узалудни. С тобом — узалуднији.
Бол и љепота, тако, с тобом постају једно, слатко
ништа.

ЉЕТО

У травке су, видиш, сишле тамне сјене,
влаге пуне, изненадно треперење лишћа.
Попут облака, ово љето неком топлом језом
обавија наше душе, можда спремне

на узлет који их превазилази, и твоји
кораџи по црним степеницама куће проклете,
кад помислимо: можда лудимо у претешком мраку.
Звук птичијег пјева, али иза наше свијести,
кора оближњег стабла, они што говоре
о нама гладећи прстом шарени столњак:
све бјеше узалудно тог љета: грлили смо
се, опасивали једно друго безмјерним рукама,
утискујући слику и крв оног другог, схватајући
да тонемо негдје ван ума. . .

Није прошло.

БРДО

Растеш, као кроз тишину
над водама претпотопским.
Зора јача, а видљиво,
пред тобом, мало, и нестаје.
Конце животне у испреплетеним
рукма држимо, снагом непрекидног
буђења. Живимо обоје од
нашег сна о теби. Постајеш брдо
бијело и свемоћно, из дјетињства
ми нагло израсташ.